

[Henry Christensen.]

forelå intet som helst i udvalgsarbejdet, der på noget område kunne begrunde, at vi nu kunne anlægge en letsindligere politik. Her er vi ved den fundamentale begrundelse for, at vi ikke finder det muligt at acceptere en politik, der betyder, at man nu skulle pumpe 600-700-800-900 mill. kr. ud i øget efterspørgsel. Ville dette på nogen måde være i danske arbejders eller andre lønmodtageres interesse? Udviklingen igennem 1950'erne og 1960'erne viser med al ønskelig tydelighed, at hver gang vi sætter et sådant øget efterspørgselspres i gang, er det ikke alene betalingsbalancen, der trues — og det er nu et alvorligere problem end tidligere — men det er også en selvstændig dansk inflation, der sættes i gang. Også dette fører til udvikling til skade for lønmodtagerne, til skade for de erhvervsaktive. Det er andre, der høster fordelene ved den kraftige inflation her i landet. Den er ikke i lønmodtagernes, den er ikke i de aktive befolkningsgruppers interesse. Gå dog ud og gør det klart. Vi har en fælles interesse i det. Arbejderne har det også. Det har det danske samfund som helhed.

Vi blev i udvalget stillet over for spørgsmålet, om der så var et fjerde argument, hensynet til at dæmpe uroen på arbejdspladserne. Alle har naturligvis måttet være bekymret for den udvikling, der har fundet sted. I første omgang var det vel en uro rettet mod modparten, senere også i nogen grad mod de faglige organisationer, men disse har vel bidraget stærkt til at gøre den mere politisk vendt. Hvorvidt det er klogt eller ej, skal jeg lade være usagt. Det kan godt ske, at regeringen er den, der bedst kan tåle kritikken i den nuværende situation. Men jeg vil gerne sige, at selv når man nu tager det argument op og overvejer, kan vel hverken hr. Anker Jørgensen eller jeg være i tvivl om, at det ikke går an, naturligvis, at en regering og et folketing lader det blive et argument og derved fraskriver sig muligheden for at føre ikke alene finanspolitik, men økonomisk politik i det hele taget. Det er hovedsynspunkterne for vores stillingtagen i dag.

Jeg skal dernæst knytte nogle få kommentarer til enkelte andre punkter. Jeg mener, hr. Anker Jørgensen sagde noget væsentligt, når han talte om betydningen af

at menneskeliggøre arbejdspladsen. Den stærke strukturudvikling, den stærke EDB-udvikling og tekniske udvikling, vi står over for, tror jeg for os alle viser behovet for at skabe så meget menneskeliggørelse i arbejdsprocessen som overhovedet muligt. Men jeg må være enig med hr. Anker Jørgensen her i to betragtninger, dels er det et problem, som i høj grad ikke mindst må løses af arbejdsmarkedets parter, dels er det et problem, som især hører til på længere sigt. Men jeg vil gerne være med til at appellere til en stærk forståelse heraf.

Man har diskuteret, og det må jeg vel også komme med et par kommentarer til, både problemet om kasseoverskuddets størrelse og problemet om skatternes størrelse i det hele taget. Om kasseoverskuddets størrelse vil jeg gerne sige, at det er rigtigt, som det også er blevet sagt i dag, at det nu er lidt større end forudsat i maj måned. Det er skønnet at blive 1.461 mill. kr., men vi må vel allerede nu reducere det med det, som revisionen af pensionsordningen kommer til at koste, og det, som en eventuel fremrykning af arbejdsløshedslovgivningen kommer til at koste, og det vil vel sige, at skønnet i dag derfor i virkeligheden kun ligger omkring 1.300 mill. kr.

Da vi diskuterede det i maj måned, er det rigtigt, at vi havde et skøn på 1.000 mill. kr. Jeg ser, at hr. J. O. Krag i en kronik i Berlingske Tidende mener, at dengang skønnede regeringen lidt i overkant af, hvad socialdemokratiet gjorde. Ja, det er beskedent udtrykt, for socialdemokratiet mente dengang, at man kunne reducere det med 1.600-1.700 mill. kr. Når man kan udtrykke en sådan talstørrelse med „lidt i overkant“, erkender jeg, at så er det en beskeden anvendelse af sproget.

Men man må også erkende, at der er sket noget. Vi har bl. a. med de motiveringer, økonomiministeren har givet i dag, måttet sige, at de 1.300 mill. kr., som kasseoverskuddet nu skønnes at blive, er nok ikke mindre velbegrundede end de 1.000 mill. kr. Socialdemokratiet, må jeg erkende, er kommet længere. Socialdemokratiet ønskede i maj måned en forskel på 1.600-1.700 mill. kr., i dag vil de kun have en forskel på 800-900 mill. kr. i forhold til, hvad vi skønner. Det kunne godt ske, hvis vi brugte nogle måneder mere, at socialdemokratiet